

Beretn. ang. De Forenede Nationers 13. plenarforsamling.

USA at foreslå Sovjetunionen, at disse tre lande skulle mødes den 31. oktober 1958 for at forhandle om indgåelse af en aftale om ophør med forsøg med kernevåben under behørig international kontrol. Sovjetunionen havde erklæret sig villig til at deltage i disse forhandlinger.

Storbritannien var herefter villig til at indstille forsøg med kernevåben i ét år fra det tidspunkt, forhandlingerne tog deres begyndelse, under forudsætning af, at Sovjetunionen i det samme tidsrum indstillede sine forsøg.

Den britiske udenrigsminister omtalte derefter den interimplan, som den britiske regering for nylig havde fremsat til ordning af forholdene på Cypern i en syv års periode. Da planen var almindelig bekendt, ville han ikke ved denne lejlighed redegøre for detaljerne, men han fandt, at planen tog hensyn til både Storbritanniens, Grækenlands og Tyrkiets interesser på øen.

Spørgsmålet om søterritoriets bredde og fiskerigrænser ville blive behandlet i et af FN's udvalg under denne samling. Selwyn Lloyd udtalte, at den britiske regering dybt beklagede den nuværende strid med Island. Det var den britiske regerings opfattelse, at et spørgsmål af denne art måtte afgøres ved international overenskomst, og at ensidige udvidelser af søterritoriet ikke var i overensstemmelse med den ånd, der hersker i dag. Den britiske regering ville foreslå, at de to lande indbragte stridsspørgsmålet for den internationale domstol i Haag.

For så vidt situationen i Formosa-strædet angik, udtalte Selwyn Lloyd, at den britiske regering ville støtte USA i ønsket om en fredelig løsning af striden. Storbritannien håbede, at Peking-Kina ville ophøre med anvendelsen af magt over for Quemoy, og at Nationalist-Kina ville afholde sig fra militære aktioner imod fastlandet.

Den franske udenrigsminister *Couve de Murville* fandt, at situationen i Mellemøsten var blevet stabiliseret, og han så med forhåbning frem til generalsekretærens rapport.

Med hensyn til krisen i Formosa-strædet udtalte han, at Frankrig ikke havde formelle forpligtelser i dette område. Den franske regering kunne derfor se objektivt på situationen, og regeringens eneste mål var at se de militære operationer, der kunne få alvorlige konsekvenser for verdensfreden,

bragt til afslutning. Hvis drøftelserne mellem Folkerepublikken Kina og USA i Warszawa måtte vise sig resultatløse, var det den franske regerings opfattelse, at det måtte påhvile FN at tage spørgsmålet op til behandling.

Under omtalen af nedrustningsspørgsmålet udtalte han, at de opnåede resultater hidtil havde været beskedne. Det havde vist sig umuligt at nå til enighed om en generel nedrustningsaftale, og der syntes at være en udvikling i gang, der sigtede mod indgåelse af begrænsede aftaler. Der mødte én to kategorier af forslag: et, der vedrørte etableringen af visse zoner, der ville være underkastet inspektion, og hvor rustningerne ville blive reduceret, et andet, der vedrørte forbud mod forsøg med kernevåben. Den franske regering havde i princippet ingen indvendinger mod etablering af zoner, hvis dette ikke medførte en politisk aftale om godkendelse af status quo. En demilitariseret zone, der strakte sig f. eks. 800 km på hver side af en demarkationslinje, ville dække ikke alene Tyskland og Polen, men også en betydelig del af Frankrig og det britiske territorium uden at berøre sovjetisk territorium. En sådan aftale ville i første række ramme de svagere og mindre udrustede stater. Den samme tendens syntes at gøre sig gældende, for så vidt angik problemet om forsøg med kernevåben. Hvad ville resultatet blive, hvis der opnåedes enighed om et generelt forbud mod forsøg med kernevåben uden samtidig vedtagelse af andre foranstaltninger? De magter, der i dag var i besiddelse af kernevåben, ville fortsætte med produktionen af disse, og de eksisterende lagre ville ikke blive reduceret, medens alle andre magter fortsat måtte bygge deres forsvar på konventionelle våben, en stilling, som den franske regering ikke kunne akceptere. Med disse synspunkter for øje ville Frankrig vurdere de drøftelser, som om kort tid ville blive indledt i Genève, mellem Sovjetunionen, Storbritannien og USA. Formålet med drøftelserne var at søge en aftale indgået om forbud mod forsøg med kernevåben under behørig kontrol. Den franske regering kunne ikke have noget at indvende mod en sådan aftale, men efter dens opfattelse ville en sådan aftale kun være virkelig værdifuld, hvis den efterfulgtes af forhandlinger om andre aspekter inden